

Výpadok (Poviedka)

V jedno ráno nastal vo svete výpadok, ktorý sa nedal napraviť príchodom opravára alebo návratom elektriny po krátkej poruche. Bol to skrat celého sveta, jav úplne nepoznaný, presahujúci všetko, čo človek kedy zažil.

Zvony, ktoré práve odbíjali siedmu, niesli dutú ozvenu, ktorá sa rozochvela ponad námestia, plazila sa medzi domami a zanikala až v tých najtmavších zákutiach uličiek. Potom zavládlo hlboké ticho.

Ručičky hodín zamrzli a spolu s nimi aj pohyb všetkého. Hukot dopravných zápch, ktorý sa ešte pred okamihom niesol mestom, zmlkol. Motory áut sa v jedinom okamihu vypli. Lietadlá vznášajúce sa nad oblakmi zostali visieť vo vzduchu, akoby ich držala neviditeľná ruka. Ich motory nehučali, a predsa nespadli, akoby sa zákony prírody samé zastavili. Ľudia, ktorí kráčali po uliciach či sedeli doma, boli teraz zmeravení, uväznení v poslednom geste a premenení na groteskné sochy.

Iba jediný muž, pán P., vyšiel z dverí bytového domu do ulíc, ktoré už nepatrili životu, ale čudnej, ospalej nehybnosti. Jeho vlastné kroky sa rozliehali v priestore, kde ešte pred okamihom panoval ruch, krik a netrpezlivosť ranného zhonu. Sám nevedel, čo sa stalo, ani prečo bol práve on tou výnimkou, ktorá nebola spútaná týmto mlčaním. Napriek tomu kráčal ďalej, rozpačito, akoby každým krokom skúšal, či sa svet predsa len nerozhodne prebudíť.

Míňal ľudí, ktorých telá zostali uväznené v pohybe – ženu so zdvihnutou rukou, ktorá držala kabelku, mladíka, ktorý mal jednu nohu zdvihnutú nad zemou uprostred kroku... Pán P. sa ich dotýkal, ramenom zavadil o cudzí kabát a špičkou topánky zakopol o nehybnú nohu. Občas dokonca vyslovil tiché „s dovolením“. Videl troch pracovníkov na lešení: jedného, ktorý pracoval (možno sa len tak tváril), druhého, ktorý fajčil, a ktorého tvár sa strácala v dyme a tretieho, ktorý sa smial, až sa chytil za brucho. Všetko však zostávalo strnulé, nereagujúce, iba chladná masa tiel, ktorá mu pripomínala mŕtvoly. Spočiatku sa utešoval myšlienkou, že ide len o prelud, halucináciu z nedostatku spánku.

Nechápal, čo sa deje, a predsa nemyslel na nič iné, okrem toho, že sa ponáhlal do práce. Kráčal ulicami, ktoré sa zmenili na tichú a nemú kulisu, až kým sa nedostal na prechod pre chodcov. Na druhej strane cesty zbadal tváre ľudí, ktoré pôsobili buď utrápene, alebo vysmiate, a niektoré pohľady sa upierali priamo naňho.

Na semafore svietila červená, no neblinkala a autá stáli v neprirodzenom rade, akoby ich niekto zastavil jediným príkazom. Pán P. sa aj tak obával, že by mohla prísť polícia a dať mu pokutu. Napriek tomu urobil nesmelý krok dopredu a ocitol sa uprostred prechodu.

Stál tam a díval sa naokolo. Vtáky zamrzli v lete, malé deti zostali zaseknuté na ceste so zdvihnutými aktovkami a lietadlá viseli nad bytovkami ako obrovské tiene. Ruky ľudí, ktoré predtým vyvolávali hrozbu, ostali strnule vystreté. Pán P. nechápal, ako sa to mohlo stať, či je to sen alebo sa svet definitívne zbláznil. Jediný zvuk, ktorý ešte počul, bol jeho vlastný zrýchlený tep, pulzujúci tak hlasno, až sa mu zdalo, že bije v celom mŕtvom meste.

„Haló!“ zavolať do prázdna a jeho hlas sa odrazil od ulíc i budov tak zvláštne, že mal pocit, akoby nevolal nikoho iného, len sám seba. V tej chvíli ho zaplavila beznádej zmiešaná so strachom, ktorý mu zvieral hrdlo a každý krok bol naraz ťažkým a neistým.

Pán P. sa rozhodol pokračovať po hlavnom námestí. Neustále sa otáčal za seba, akoby očakával, že dav, ktorý tu stál ako sochy, sa náhle pohne a začne ho prenasledovať. Mal dojem, že sa ocitol v strašnom divadle, kde bol jediným hercom, slnko reflektorom a divákom bol každý, kto sa vyhol jeho pohľadu.

„Prečo len ja? Prečo sa to všetko deje?“ mrmlal si roztraseným hlasom. „Ak sa svet zastavil a ja sa hýbem, znamená to, že existujem, alebo že som chybou, že ja som tým výpadkom?“

Pri otáčaní nebadane narazil do muža, ktorý stál úplne nehybne. A bez jediného reflexu, ktorý by mu umožnil zabrániť pádu, ten človek spadol priamo na zem, udrel sa hlavou o dlažbu a zostal ležať v desivom tichu.

Pán P. sa zhrozene snažil muža zodvihnúť, opakoval ospravedlnenia, hoci vedel, že muž ich nemôže počuť. Keď nakoniec otočil jeho tvár k sebe, zistil, že je zaliata krvou, ktorá však nepodľahla gravitácii ani pohybu, len prischla a uviazla na jeho tvári ako farebná maska.

V tom zdesení pán P. hodil muža o zem a ponáhľal sa hlbšie do stredu námestia, kde sa dav zdal naraz hustejší, akoby sa stovky ľudí zišli práve kvôli jeho zúfalstvu. Každý krok mu znel v ušiach ako dunenie v prázdnej katedrále.

Keď prechádzal okolo obchodu so zrkadlami, náhle zastal. Pozeral na seba cez výklad dlhé minúty, no keď sa rozhodol pohnúť, jeho odraz zostal neporušený. Každou sekundou však videl, ako sa jeho podoba začína roztekať ako sviečka pod horiacim plameňom. Tvár sa menila na neuchopiteľnú hmotu farby, čo ho naplnilo hrôzou, až sa vytrhol z miesta a v panike sa hnal cez námestie, prenasledovaný vlastným odrazom a pocitom, že svet sa mu rúca pod nohami. Pán P. cítil, že sa nestráca len v tomto svete, ale čoraz viac v sebe pri myšlienke, či by nebolo lepšie odísť z tohto sveta, než sa ešte viac topiť v jeho absurdite.

Rozhliadol sa po stĺpoch a zbadal na nich telefónne čísla na taxíky alebo na kaderníctva. Vytiahol mobil, dúfajúc, že sa niekde dovolá, no ani to nebolo možné. Mobil sa ani nedokázal zapnúť. V sentimente ho hodil o zem a rozbil sa na tisíce drobných čreпов, ktoré sa trblietali na dlaždičkách a boli tak malé, že ich bolo takmer nemožné vidieť. Stál nad nimi, cítiac, že stratil posledný kontakt s kýmkoľvek známym, že nemá kam utekať, a predsa musel ísť ďalej, akoby sa hnalo jeho telo samo, proti vlastnej vôli a proti logike, ktorá v tom svete zlyhala.

Ocitol sa pred veľkými hodinami na kostolnej veži, ktoré sa týčili nad námestím ako tiché, nehybné svedkyne konca všetkého. Keď si všimol, že ručičky stoja a nehýbu sa, padol na kolená. Ruky si oboril do tváre a plakal, až sa mu zdalo, že s každým vzlykom sa mu duša rozpadá na tisíc drobných kúskov. Cítil sa ako pútnik uprostred nekonečnej púšte, ktorý kráča hodiny a dni, srdce mu horí od smädu a nádeje, že nájde oázu, no keď ju uvidí, je len ilúziou, halucináciou vyvolanou nesmiernou horúčavou a blížiacou sa smrťou. V tej chvíli si uvedomil, že už niet návratu, že svet, ktorý poznal, prestal existovať a on je posledným živým svedkom jeho konca.

Rozhodnutý, že už nič nemá zmysel, sa rozbehol k veži. Schody sa zdali nekonečné, a keď konečne dorazil na vrchol, svet pod ním vyzeral ako zastretá maľba, odrezaná od života, chladná a nehybná. Pozrel sa cez slzy, ktoré mu zaliali tvár, na priepasť pod ním a pocítil, ako sa smrť približuje tichým, chladným objatím, prenikajúc každou jeho bunkou.

Skočil, a keď jeho telo dopadlo na tvrdý betón, ručičky hodín sa presunuli na prvú minútu po siedmej.

Svet fungoval ďalej. Ruch opäť zaplavil ulice. Nikto si telo pána P. nevšimol.